

Vrchní soud v Olomouci
Masarykova třída 609/1
779 00 Olomouc

Ke sp. zn. 14 VSOL 10/2022 (sp. zn. VS Olomouc)
32 ICm 3260/2016 (C19) (sp. zn. KS Ostrava)
KSOS 25 INS 10525/2016 (sp. zn. ins. říz.)

V Brně dne 3. 6. 2022

Naše značka OKD19/Maj

Žalobce a): Ing. Lee Louda, IČ: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, insolvenční správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06

Právně zastoupen: JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, Hlinky 505/118, 603 00 Brno, datová schránka: mcbpt3u

Žalobce b): Správa pohledávek OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále jen „Dlužník“ nebo „OKD“)

Žalovaný č. 1: Citibank N.A., London Branch, se sídlem Citigroup Centre, Canada Square, Canary Wharf, Londýn, E14 5LB, Spojené království, registrační číslo: BR001018 (dále též „Citibank“)

Žalovaný č. 2: New World Resources N. V., založená podle zákonů Nizozemí a registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod číslem 34239108 a registrována jako zahraniční společnost v britském obchodním rejstříku s britským číslem založení BR016952 a se sídlem na adrese 115 Park Street, Londýn, W1K 7AP, Velká Británie (dále jen „NWR NV“)

Žalovaný č. 3: NWR Holdings B. V., založená podle zákonů Nizozemí a registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod číslem: 61294179, s registrovaným sídlem Herengracht 448, 1017 CA, Amsterdam, Nizozemské království (dále jen „NWR BV“)

Replika žalobce a) k vyjádření žalovaných

Zasláno datovou schránkou

I.

Úvod

1. Krajský soud v Ostravě rozhodl rozsudkem ze dne 22. 9. 2021, č. j. 32 ICm 3260/2016-1964, který byl žalobci a) doručen dne 7. 12. 2021, tak, že ve výrocích I. – III. zamítl návrhy žalobce a), aby soud určil, že Smlouvy (jak jsou blíže specifikovány v odvolání podaném žalobcem a) proti předmětnému rozsudku) jsou neúčinné, ve výroku IV. určil, že pohledávka ve výši 9.530.033.808,71 Kč přihlášená přihláškou P33-1 je po právu co do pravosti a výše, ve výroku V. určil, že pohledávka ve výši 621.273.214,79 Kč přihlášená přihláškou P100-1 je po právu co do pravosti a výše, a ve výrocích VI. – XI. rozhodl o nákladech řízení ve vztahu k jednotlivým účastníkům, přičemž žalobce a) se týkají výroky VI., VII., VIII., IX. a XI. (dále jen „**Rozsudek II**“).
2. Proti Rozsudku II podal žalobce a) odvolání datované ke dni 21. 12. 2021 a kterým žalobce a) napadl předmětný Rozsudek II v celém jeho rozsahu (dále jen „**Odvolání**“), přičemž jednotlivé odvolací důvody žalobce a) vymezil v části I. odst. 2, bodech 2.1 až 2.6 Odvolání.
3. S ohledem na rozsáhlost Rozsudku II (218 stran) a absenci přepisů záznamů z jednání konaných u Krajského soudu v Ostravě ve dnech 13. a 14. 9. 2021, které byly žalobci a) doručeny až v čase plynutí odvolací lhůty proti Rozsudku II, žalobce a) v návaznosti na část I. odst. 4 Odvolání doplnil předmětné Odvolání o podrobnější skutečnosti a argumentaci, prokazující a blíže rozvádějící jím doposud uvedená tvrzení, a to doplněním odvolání ze dne 25. 5. 2022.
4. K Odvolání podali žalovaní jednotlivá vyjádření, a to žalovaný č. 2 a žalovaný č. 3 společné vyjádření datované ke dni 18. 2. 2022 (dále jen „**Vyjádření NWR**“), žalovaný č. 1 vyjádření datované ke dni 3. 5. 2022 (dále jen „**Vyjádření Citibank**“) a v návaznosti na doplnění odvolání žalovaný č. 1 podal další vyjádření datované ke dni 30. 5. 2022 a žalovaný č. 3 podal další vyjádření datované ke dni 30. 5. 2022, k čemuž se připojil i žalovaný č. 2 přípisem ze dne 31. 5. 2022.
5. S ohledem na výše uvedené žalobce a) touto svou replikou reaguje na tvrzení a argumentaci žalovaných v jejich vyjádřeních, a to zejména na body, které považuje za klíčové, resp. u kterých považuje za nutné uvést na prvou míru tvrzení ve vyjádřeních žalovaných v jejich přípisech, zejména:
 - tvrzení žalovaných č. 2 a 3 ohledně údajného uplatnění rysu zkrácení dle ust. § 235 odst. 1 InsZ (srov. bod 45. a násl. Vyjádření NWR),
 - tvrzení žalovaných č. 2 a 3 ohledně údajné nepřiléhavosti judikatury (tzv. „Řízení PC“), na níž žalobce a) v rámci svého Odvolání odkazuje (srov. bod 58. a násl. Vyjádření NWR),
 - tvrzení žalovaných ohledně údajné nepřípustnosti „nových“ tvrzení, která měl žalobce a) uvést v rámci řízení před soudem prvního stupně po zrušení Rozhodnutí I (srov. bod 74 a násl. Vyjádření Citibank a bod 89. a násl. Vyjádření NWR),
 - tvrzení žalovaného č. 1 ohledně koncernu žalovaných, zejména údajné absence dlouhodobosti či jednotného řízení (záměru) žalovaných za účelem samotné existence koncernu (srov. bod 78 a násl. Vyjádření Citibank),
 - tvrzení žalovaných č. 2 a 3 ohledně hodnocení posudku APOGEO, zejména údajných tvrzení žalobce a), že žalobce a) tvrdí, že soud měl hodnotit odborné závěry společnosti APOGEO (srov. bod 32. a násl. Vyjádření Citibank a bod 31 a násl. Vyjádření NWR).
6. Veškeré zkratky, pojmenování či skutečnosti, jež nejsou vymezeny či definovány v rámci této repliky, mají význam, který jim byl udělen v textu Odvolání a jeho doplnění.

II.

Ad a) neuplatňování rysu zkrácení dle § 235 odst. 1 InsZ

7. Žalovaní se i nadále nesprávně domnívají, že ust. § 240 až 242 InsZ je nutné vykládat prostřednictvím ust. § 235 odst. 1 InsZ, zejména že žalobce a) dle žalovaných č. 2 a 3 nesprávně vykládá vztah ustanovení § 235 InsZ a § 240 InsZ, když ust. § 235 odst. 1 InsZ sice nemá být samostatnou definicí, ale nadále je jakýmsi „pojmenováním základního rysu neúčinného právního úkonu“, tudíž dle názoru žalovaného č. 2 a 3 musí být pro neúčinnost konkrétního právního jednání splněno kumulativně (kromě § 240 InsZ) i základní materiální rys neúčinného právního úkonu dle

§ 235 odst. 1 InsZ.

8. Výše uvedené právní názory žalovaných jsou nesprávné. Jak žalobce a) odkazoval (dokonce na ústavní judikaturu ČR), a odvolací soud se s touto judikaturou v Usnesení VS ztotožňuje, každá ze skutkových podstat vyjmenovaná v § 240 až 242 InsZ **již sama o sobě obsahuje splnění jednoho ze základních rysů uvedených v § 235 odst. 1 InsZ**. Jinými slovy, při naplnění kterékoliv z definic stanovených v ust. § 240, § 241 nebo § 242 InsZ automaticky dochází ke zkrácení možnosti uspokojení věřitele (§240 a 242 InsZ) anebo ke zvýhodnění věřitele na úkor jiných věřitelů (§ 241 InsZ).
9. Žalobce a) v tomto směru odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (rozsudek ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 29 Cdo 677/2011, rozsudek ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. 29 Cdo 48/2013, 115, rozsudek ze dne 27. 9. 2018, sp. zn. 29 Cdo 86/2016), ale i novou judikaturu Ústavního soudu dle usnesení ze dne 23. 11. 2021, sp. zn. I.ÚS 2690/21, dle které
„Judikatura Nejvyššího soudu (...) stojí na tezi, že § 235 odst. 1 insolvenčního zákona není samostatnou definicí, ale pouze základně vymezuje neúčinné právní úkony dlužníka, zatímco reálný obsah pojmu znevýhodňujícího právního úkonu je vykládán prostřednictvím ustanovení § 241 insolvenčního zákona a soudy musí při přezkumu těchto právních úkonů posuzovat naplnění tam uvedených podmínek. Ústavní soud neshledává nic protiústavního na právní konstrukci, dle které naplnění podmínek speciálního ustanovení zároveň je pojímáno též jako (i nepřímé) naplnění (nenormativních) podmínek úvodních ustanovení příslušné části zákona. V neposlední řadě se stěžovatelka mylí v tom, že by judikatura Nejvyššího soudu byla v tomto nekonzistentní - v napadeném usnesení se Nejvyšší soud opírá o rozsudek sp. zn. 29 Cdo 677/2011, z kterého předestřený právní názor plyne zcela jasně. Ze stěžovatelkou vzyvaného rozsudku sp. zn. 29 ICdo 48/2013 neplyne nic jiného, naopak je jinými slovy potvrzena exkluzivita speciálních ustanovení insolvenčního zákona oproti jeho § 235 odst. 1 (“Z ustanovení § 240 až § 242 insolvenčního zákona se pak podává, že právě jejich prostřednictvím se dává (pro insolvenční účely) obsah pojmu „zkracující právní úkon dlužníka“ a „zvýhodňující právní úkon dlužníka“). To ostatně nepřekvapí, neboť Nejvyšší soud v odůvodnění výslovně odkazuje právě na již několikrát zmíněný rozsudek sp. zn. 29 Cdo 677/2011.“
10. Žalobce a) tak opakovaně tvrdí a má za to (což je podloženo jak judikaturou Nejvyššího soudu ČR, tak ústavní judikaturou Ústavního soudu ČR, viz výše), že § 235 InsZ je v tomto směru prakticky irelevantní (dle Ústavního soudu nenormativní, tj. neukládá závazné pravidlo jako takové), tudíž pro tento spor se uplatní výhradně pravidlo stanovené v § 240 InsZ. **Závěry žalovaných o nutnosti aplikace § 235 odst. 1 InsZ je proto nesprávné.**
11. Žalobce a) má navíc za to, že výše uvedenému nerozporuje ani (žalovanými blíže nespecifikovaná) judikatura, na kterou žalovaný č. 2 a 3 v bodu 47. Vyjádření NWR odkazují. I v této citaci je totiž uvedeno, že „Z § 240 až § 242 insolvenčního zákona se pak podává, že právě jejich prostřednictvím se dává (pro insolvenční účely) obsah pojmu „zkracující právní úkon dlužníka“ a „zvýhodňující právní úkon dlužníka“. I zde se totiž uzavírá exkluzivita speciálních ustanovení insolvenčního zákona v § 240 až § 242 InsZ oproti § 235 odst. 1 InsZ.
12. Žalobce a) tudíž uzavírá, že ve vztahu k § 240 InsZ se neuplatní jakákoliv „materialista“ nebo „rys zkrácení“ uvedený v § 235 odst. 1 InsZ.

III.

Ad b) přiléhavost judikatury („Řízení PC“)

13. Žalobce a) v rámci svého Odvolání (i v řízení před prvostupňovým soudem) odkázal na novou judikaturu vrchních soudů potvrzenou i Nejvyšším soudem ČR (srov. bod 4. a násl. přípisu žalobce a) ze dne 9. 9. 2012, bod 104. a násl. Odvolání žalobce a).
14. S odkazem na tuto judikaturu žalobce a) tvrdil a tvrdí, že jediným relevantním protiplněním za zřízení ručitelských závazků Dlužníka je (byla) peněžitá odměna za jejich zřízení (která byla zcela nepřiměřená, resp. zanedbatelná a nebyla ani řádně hrazena) a nikoliv jakýkoliv další údajný „prospěch“, který měl Dlužník mít z toho, že díky Smlouvám mateřská společnost Dlužníka načerpala prostředky, které pak na základě úvěrů poskytovala Dlužníkovi jak tvrdí prvostupňový soud v Rozsudku II, jinými slovy:

- nemá relevanci, jaké byly důvody, pro které Dlužník ručení převzal (nesprávně srov.

bod 84.9.7. Rozsudku II),

- nemá relevanci, že na základě SSN došlo k nahrazení Starých dluhopisů, tj. nahrazení již existujících závazků s tím, že se snížil objem a skladba pohledávek, za které Dlužník ručil (nesprávně srov. bod 84.9.9. Rozsudku II),
- nemá relevanci, jaké benefity měla skupina NWR z Neformální restrukturalizace (nesprávně srov. bod 84.9.11. Rozsudku II),
- nemá relevanci, že došlo ke kapitalizaci vnitropodnikových úvěrů (nesprávně srov. bod 84.9.12. Rozsudku II),
- nemá relevanci, že novými dluhopisy dle SSN byly prolongovány splátky pohledávek (nesprávně srov. bod 84.9.14. Rozsudku II) apod.,

tedy, že by pro určení přiměřenosti protiplnění měly relevanci jakékoliv jiné skutečnosti než to, co reálně Dlužník obdržel za poskytnutí ručení (jakou peněžitou odměnu, jaký „poplatek“ za poskytnutí ručení).

15. Pokud tak žalovaný č. 2 považuje za nesrozumitelný odkaz na Řízení PC, žalobce a) opět uvádí, že toto rozhodnutí prokazuje, že relevantní ve vztahu k přistoupení k dluhu nebo k poskytnutí ručení (v obou případech tak přistoupení k/ručení za plnění poskytované obligačním věřitelem jinému obligačnímu dlužníku, než je přistupující osoba k dluhu nebo ručitel) je výhradně to, jaké prostředky za toto poskytnutí přistupující k dluhu nebo poskytovatel ručení obdrží.
16. Argumentace žalovaného č. 2, že by se mělo rozlišovat, zda se uzavírá série smluv podle českého práva nebo jiného práva, není pravdou, resp. není relevantní, relevantní dle § 240 InsZ je, co dlužník (jaké protiplnění) obdrží. Zda jsou účastníky fyzické osoby nebo právnické osoby není opět relevantní, § 240 InsZ žádné rozlišování mezi fyzickými a právnickými osobami neukládá. Zda je protiplnění nulové (bezúplatné) nebo „jenom“ nepřiměřené není relevantní, stačí, že plnění není přiměřené a ust. § 240 odst. 1 InsZ k určení neúčinnosti právního jednání dlužníka je splněn (jak bezúplatné, tak plnění podstatně nižší než obvyklé, tj. „nepřiměřené“, způsobuje neúčinnost právního jednání dlužníka).
17. Nakonec tvrzení žalovaného č. 2, že soudy v Řízení PC uvádí, že „v případě řešeném v rámci Řízení PC se jednalo o bezúplatné přistoupení k dluhu, kdy měl dle soudu protiplnění poskytnout věřitel“ opět není správné, v předmětném případě se jednalo o to, že k dluhu (už poskytnutému obligačnímu dlužníkovi JČ) přistoupil nový dlužník PC, který už žádné plnění neobdržel (toto obdržel výhradně obligační dlužník JČ), tj. přistoupení nového dlužníka JČ nemělo pro něj ekonomický smysl (stejně jako převzetí ručení Dlužníkem ve zde projednávaném sporu), tj. jak Vrchní soud v Praze, tak Nejvyšší soud zde upozornily, že dlužník JČ neobdržel žádné plnění z původního dluhu od obligačního věřitele (ani protiplnění za převzetí dluhu od obligačního dlužníka)! Nadále platí ale základní dogma, že pokud osoba přistupuje k dluhu nebo přebírá ručení (navíc bez subrogačního regresu), musí obligační dlužník (který dostává plnění od obligačního věřitele) poskytnout této osobě přiměřené protiplnění, jinak převzetí dluhu/poskytnutí ručení dlužníka v úpadku naplňuje definici neúčinného právního úkonu (jednání) dle § 240 odst. 1 InsZ.
18. Podstata Řízení PC pro toto řízení nadále zůstává zcela přiléhavá, jedná se o vysvětlující (až slabikářový) příklad toho, kdy přistupování nebo přebírání dluhů za jinou osobu je neúčinné. To že v jednom případě se jedná o převzetí dluhu (Řízení PC) a v jiném převzetí ručení (případ Dlužníka) nehraje žádnou roli, podstatné je, že upadnuvší dlužník se v obou případech zavázal k plnění, ze kterého neobdržel přiměřený prospěch stanovený ust. § 240 odst. 1 InsZ. Nelze, než odmítnout tvrzení žalovaných o jeho nepřiléhavosti, naopak Řízení PC je perfektně přiléhavou judikaturou pro zde projednávaný spor.

IV.

Ad c) k údajně „novým“ tvrzením žalobce a)

19. Žalobce a) prvně opět podtrhává, že nadále má za to, že osobou, která má prospěch z ručení poskytovaného ručitelem je obligační dlužník nikoliv věřitel původního zajišťovaného závazku, k tomu viz zejména kauza Čádek vs. Heineken, sp. zn. 13 VSOL 235/2015, kauza TVM, sp. zn. 12 VSOL 185/2015 nebo kauza Papírny Vltavský mlýn, VSPH - sp. zn. 10 Cmo 183/ 2010, viz blíže vyjádření žalobce a) ze dne 9. 10. 2020 adresované odvolacímu soudu. Zde je nesporné, že

žalovaný č. 2 a žalovaný č. 3 jsou osoby s Dlužníkem v koncernu, tudíž časová podmínka dle ust. § 240 odst. 3 InsZ je splněna.

20. S ohledem na právní názor odvolacího soudu žalobce a) upřesnil, že koncern mezi Dlužníkem a věřiteli zastoupenými žalovaným č. 1 Citibank vznikl i z důvodu Neformální restrukturalizace a uzavření a schválení Scheme of Arrangement. Nejedná se o nová tvrzení v tomto řízení (tvrzení žalobce a), že Dlužník a věřitelé zastoupení žalovaným č. 1 Citibank jsou v koncernu žalobce a) uvedl již v rámci doplnění odvolání žalobce a) ze dne 9. 10. 2020), žalobce a) ani nenavrhl žádný nový důkaz (Scheme of Arrangement jako důkaz byl proveden a je založen ve spise ještě před vydáním Rozsudku I).
21. Žalobce a) prvně odkazuje na své vyjádření ze dne 9. 9. 2021, část IV.(a), v rámci kterého uvedl, že řízení, co do fáze zkoumání „časové podmínky“ nebylo zkoncentrováno, kdy výzva podle § 118a odst. 1 až 3 OSŘ, kterou odvolací soud žalobci a) učinil před zrušením Rozsudku I, nijak nekonzultuje otázku vypořádání se s časovým testem prvostupňovým soudem.
22. Dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. 22 Cdo 4888/2014, platí:
„Dovolací soud v této souvislosti zdůrazňuje, že je nutno odlišovat poučení podle § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř. na straně jedné a poučení podle § 118b o. s. ř. a § 119a odst. 1 o. s. ř. na straně druhé. Poučení podle § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř. je svým obsahem adresnou výzvou [nikoliv tudíž ohlášením koncentrace řízení] účastníku k doplnění buď konkrétních tvrzení, nebo důkazů, jestliže by pro jejich neuvedení měl být ve sporu neúspěšný pro neunesení povinnosti tvrzení nebo povinnosti důkazní. Proto je v těchto případech nutné, aby z protokolu o jednání bylo jasné patrné, k čemu směřovala výzva účastníku podle § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř. i s poučením o následcích při nesplnění této výzvy [k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. listopadu 2013, sp. zn. 32 Cdo 4255/2011 [...]] a jakým způsobem účastník na tuto výzvu reagoval. Naproti tomu poučení podle § 118b a § 119a odst. 1 o. s. ř. není adresnou výzvou účastníku k uvedení tvrzení nebo důkazů, které doposud v řízení uvedeny nejsou, ale pouze obecným ohlášením koncentrace řízení a neúplné apelace s informací o tom, kdy a za jakých podmínek koncentrace řízení a neúplná apelace nastoupí.“
23. Žalobce a) připomíná, že do jednání před odvolacím soudem v rámci odvolacího řízení po vydání Rozsudku I měl za to, že časová podmínka dle § 240 odst. 3 InsZ má být splněna ve vztahu k obligačnímu dlužníku (viz výše bod 19 této repliky), na tomto nadále trvá. Následně se mu dostalo od odvolacího soudu poučení, resp. byl vyzván Vrchním soudem v Olomouci, aby dotvrdil skutečnosti ohledně koncernu mezi Dlužníkem a věřiteli zastoupenými žalovaným č. 1 Citibank.
24. Toto učinil, načež odvolací soud Rozsudek I Usnesením VS zrušil s tím, že tuto otázku má vyřešit právě prvostupňový soud (nebyla dosud vyřešena).
25. Dle komentářové literatury platí, že „[d]odatečné poučení podle § 118a odst. 1 až 3 proráží koncentrací (...) ohledně skutečností, jichž se poučení týká, a jen v části, v níž je obsahově nové, například i tím, že reaguje na důkazní vývoj, který v době původního poučení nebyl soudem předvídan“ (srov. Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Doležilek, J. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, str. 596 – 604).
26. Žalobce a) tvrzení vyplývající z provedeného dokazování (tj. plynoucí ze Scheme of Arrangement provedeného již prvostupňovým řízením před vydáním Rozsudku I) dotvrdil před koncentrací řízení, tj. před poučením „zkoncentrováním“ řízení dle § 119a OSŘ (srov. přepis záznamů z jednání konaného u Krajského soudu v Ostravě dne 14. 9. 2021, str. 91). Za těchto skutečností, kdy žalobce a) ve vztahu ke koncernu založenému na základě Scheme of Arrangement netvrdil nic víc, co již vyplývalo z obsahu spisu, nelze uzavřít, že by došlo k prolomení koncentrace.
27. Je zcela absurdní, aby se žalovaní v současnosti dovolávali koncentrace za situace, kdy se jedná (jednalo, minimálně do skončení řízení prvostupňového soudu Rozsudkem II) o zcela v rámci řízení nevyřešenou otázku, kdy koncentrace nastoupila v tomto směru dle ust. § 119a OSŘ až po tvrzení skutečností žalobcem a).
28. S ohledem na výše uvedené a s ohledem na skutečnost, že otázka osob blízkých/osob v koncernu OKD ve vztahu k věřitelům zastoupeným žalovaným č. 1 Citibank, nebyla v řízení vyřešena a odvolací soud zavázal soud prvního stupně tuto postavit najisto za účelem zjištění splnění podmínky (ad c), viz bod 80 Usnesení VS).
29. I kdyby však odvolací soud měl za to, že koncentrace se na otázku koncernu Dlužníka a věřitelů zastoupených žalovaným č. 2 Citibank uplatnila, žalobce a) upozorňuje, že koncentrace řízení

omezuje povinnost tvrzení a povinnost důkazní (resp. možnost jejich dalšího rozšiřování), **na nové skutečnosti, které dosud nebyly učiněny nebo nevyplývají ze spisu**. Jak uvádí i komentářová literatura k § 219a OSŘ: „Jestliže je to potřebné ke zjištění skutkového stavu věci, je odvolací soud – jak plyne z § 213 odst. 4 – povinen doplnit dokazování o dosud soudem prvního stupně neprovedené, avšak v odvolacím řízení zohlednitelné, důkazy; tj. ty které byly v řízení před soudem prvního stupně, v němž nastaly účinky koncentrace řízení (srov. § 118b a § 175 odst. 4), uplatněny či se podávaly „z obsahu spisu“ do účinků takové koncentrace, není-li ohledně nich dána některá z výjimek koncentrace; nenastaly-li účinky koncentrace, pak kdykoliv v průběhu tohoto řízení; nebo ty, jež jsou v odvolacím řízení založeném na principu neúplné apelace přípustnými tzv. novotami z pohledu § 205a a 211a a byly účastníky uplatněny.“ (srov. Komentář k § 219a OSŘ. In: Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Doležilek, J. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, 1834 s.).

30. Zrušení Rozsudku I vedlo, jak uvedl odvolací soud v Usnesení VS, nedostatečné provedené dokazování právě ve věci koncernu mezi Dlužníkem a věřiteli zastoupenými žalovaným č. 1 Citibank.
31. Žalobce a) v tomto směru odkazuje kupř. na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. 26 Cdo 2168/2011, ve kterém soud uvádí:

„Soudy však v rozporu s § 120 odst. 3 a § 118b odst. 1 o. s. ř. nepřihlédly k výsledku svědka J. K., ačkoliv i jeho jméno se objevilo na Prohlášení. Přitom ke svědeckým výpovědím ostatních osob uvedených v Prohlášení (B. K., M. J. a M. M.), přihlédly, aniž by provedení těchto důkazů některý z účastníků formálně navrhl do koncentrace řízení. Koncentrace řízení nebránila provedení důkazu výsledkem svědků, o nichž vyšlo najevo z obsahu spisu (z listiny založené do spisu oběma účastníky před prvním jednáním ve věci), že byli sousedy bratra žalované a že jejich výpovědi jsou způsobilé prokázat (ne)existenci vedení společné domácnosti žalované s bratrem (zákonný předpoklad přechodu nájmu podle § 706 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění do 31. 10. 2011, dále též jen obč. zák.). Soud sám předvolal a vyslechl (a k jejich výpovědím také přihlédl) jen ty svědky, kteří zároveň k textu v Prohlášení, že žalovaná žila se svým bratrem v předmětném bytě, připojili i své podpisy, zatímco souseda, který tento text nepodepsal (avšak v Prohlášení byl rovněž označen), sám nepředvolal a k jeho později učiněné výpovědi ani nepřihlédl. Nelze přitom opominout, že využije-li soud své právo výjimečně provádět i důkazy, které účastníci nenavrhli (§ 120 odst. 3 o. s. ř.), nesmí tím zasahovat do rovného postavení účastníků.

K přechodu nájmu podle § 706 odst. 1 obč. zák. je třeba, aby osoba, na niž má nájem přejít, vedla s nájemcem společnou domácnost a zároveň neměla svůj byt. Žalobce již v žalobě tvrdil, že žalovaná s bratrem před i po jeho smrti v předmětném bytě nebydlela a že bydlela v N., k prokázání svého tvrzení předložil listinné důkazy. Toto tvrzení žalobce je ve vztahu k (ne)splnění zákonného předpokladu (ne)existence vlastního bytu žalované neúplné, neboť z něj není zřejmé, zda žalovaná měla v N. výlučné nebo odvozené právo k nějakému bytu, a zda toto právo měla v době, kdy na ni měl nájem k bytu přejít. Protože se však jedná o jeden ze zákonných předpokladů přechodu nájmu, měl soud žalobce v souladu s ustanovením § 118a odst. 1 o. s. ř. vyzvat k jejich doplnění. Nebylo-li účastníku řízení poskytnuto poučení podle ustanovení § 118a odst. 1 (případně odst. 3 o. s. ř.) dříve, než nastala koncentrace řízení (ač se tak objektivně stát mělo), nebrání ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř. tomu, aby tyto skutečnosti vyličil, resp. aby označil důkazy potřebné k prokázání svých skutkových tvrzení i poté, kdy koncentrace nastala (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 29 Cdo 1829/2011, uveřejněný pod č. 59/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudek téhož soudu ze dne 27. 03. 2008, sp. zn. 29 Odo 1538/2006, uveřejněný pod č. 28/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).“

32. Jak plyne i z Usnesení VS:

„79. Soud prvního stupně ke splnění časového limitu vůči Citibank, respektive věřitelům, které zastupuje, uzavřel, že pro posouzení odpůrčí lhůty je významné „pouze to, v čí prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn“ a pro určení odpůrčí lhůty je podstatné, „zda samotný úkon dlužníka byl učiněn ve prospěch osoby dlužníkovi blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern (holding)“, s tím, že „opačný výklad těchto ustanovení“ by byl v rozporu s účelem odpůrčího práva (srov. bod 43.11 rozsudku). **Námítku Citibank, že vůči její osobě nebyla lhůta pro odporování právním úkonům splněna, soud vyhodnotil jako nedůvodnou.**

...

85. **Správce v bodě 58 odpůřčí žaloby uvedl, že „je důvodně přesvědčen, že Citibank musí být považována za osobu blízkou Dlužníci, neboť ve skutečnosti vystupuje jako zástupce subjektů, které v době uskutečnění napadených úkonů byly zároveň subjekty, které jsou „přímými držiteli akcií mateřských společností NWR plc. a NWR N. V.“, a ke svému tvrzení označil k důkazu výroční zprávu Dlužnice za rok 2014 se zprávou o vztazích a výpis z obchodního rejstříku Dlužnice. Vzhledem k odlišnému závěru o splnění časové podmínky ve vztahu k Citibank odvolací soud postupem podle ustanovení § 118 odst. 1, 3 o. s. ř. vyzval Správce k doplnění skutkových tvrzení v odpůřčí žalobě tak, aby z nich vyplývalo, kteří konkrétní věřitelé dle Smlouvy o vydání dluhopisů a kteří konkrétní věřitelé dle Smlouvy o úvěru a na ni navazující Mezivěřitelské dohody, byli v rozhodné době vůči Dlužnici v postavení osob blízkých, či s ní tvořili koncern, a k těmto svým doplněným tvrzením označil důkazy.**

...

88. **Vzhledem k předčasnosti závěru soudu prvního stupně o ekvivalentnost plnění poskytnutého Dlužnici za převzetí ručitelských závazků dle Smluv a nesprávnosti jeho závěru o splnění časového limitu vůči věřitelům reprezentovaným Citibank a potřebě provést k posouzení těchto zásadních okolností dokazování přesahující meze odvolacího řízení, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (ust. § 219a odst. 2 o. s. ř.).**

33. Je tudíž zřejmé, že úkolem prvostupňového soudu po zrušení Rozsudku I Usnesením VS bylo provést dokazování k prokázání, zda věřitelé zastoupeni žalovaným č. 1 Citibank jsou nebo nejsou v koncernu, resp. osoby blízké Dlužníka a zda je tudíž splněný časový test dle § 240 odst. 3 InsZ.
34. Z obsahu spisu přitom veškeré tyto skutečnosti (upřesněné žalobcem a) v rámci jednání dne 14. 9. 2021) plynuly, veškeré nosné argumenty již předtím zazněli. To že žalobce a) uvedl, že i Scheme of Arrangement zavádá koncern mezi těmito osobami nijak koncentraci neprolamuje.
35. Argumentace žalovaných o tom, že by žalobce a) měl činit „nová“ tvrzení v rámci řízení před soudem prvního stupně po zrušení Rozhodnutí I je tudíž nesprávná.

V.

Ad d) existence koncernu žalovaných

36. Jak žalobce a) poukázal výše i v rámci jednání před prvostupňovým soudem (viz str. 92 protokolu č. j. 32 ICm 3260/2016-1862), v důsledku realizace Scheme of Arrangement vznikl koncern mezi Dlužníkem a věřiteli zastoupenými žalovaným č. 1 Citibank. Ze Scheme of Arrangement plyne, že tito věřitelé se stali (nepřímými) akcionáři Dlužníka, ale již předtím vykonávali faktický podstatný vliv, který je rozhodný pro aplikaci § 79 ZOK. Jak žalobce a) poukázal, koncern, resp. jeho podstatou je možnost vykonávat vliv, nutnost koncernu nespočívá toliko v majetkové účasti nebo přímé kontrole z ní plynoucí, koncern může být založen např. i smluvním závazem (Scheme of Arrangement, navíc schvalovaným anglickými soudy v rámci Neformální restrukturalizace). Od 5. 9. 2014, kdy bylo Scheme of Arrangement schváleno, se postupovalo v mezích jednotného řízení, které bylo tímto dokumentem dáno, kterým se zavázali plnit skupina NWR i věřitelé zastoupeni Citibankou, NWR Plc se vzdala majetkové účasti ve výši 49 % na všech navazujících podřízených dceřiných (a vertikálně níže vlastněných) společnostech (tj. i na žalované č. 2, která byla do té doby jediným akcionářem Dlužníka).
37. Žalovaný č. 1 v rámci Vyjádření Citibank tvrdí, že na základě Scheme of Arrangement (Plán restrukturalizace) nemohl koncern Dlužníka a věřitelů zastoupených žalovaným č. 1 Citibank vzniknout, protože Scheme of Arrangement byla údajně „jednorázová dohoda o restrukturalizaci“, na základě Scheme of Arrangement nedošlo k vytvoření „řídící struktury“ a neumožňuje Původním věřitelům uplatňovat vliv a smyslem nebyla koordinace či jiné koncepční řešení. Tvrzení žalovaného č. 1 nejsou správná. Nelze přijmout premisy o tom, že by vliv na Dlužníka nebyl dlouhodobý, kdy Neformální restrukturalizace přikla věřitelům zastoupeným žalovaným č. 1 Citibank podíl na skupině ve výši 49 %, což nastavilo vztahy mezi těmito subjekty do budoucna prakticky na neurčito. Tak jako tak, dle komentářové literatury není dlouhodobost zcela podstatný „*délka faktického vlivu není rozhodným indikátorem*“ (srov. Zákon o obchodních korporacích, 3. vydání, 2020, s. 258 - 262: B. Havel). Tato odborná literatura rovněž uvádí že koncern je chápán jako výsledek určitého jednání, který předpokládá jednotné řízení a vnitřní sanaci výhod a nevýhod.

Právě plánem Scheme of Arrangement došlo k uvedenému, když jeho výsledkem bylo přijetí vzájemných výhod a nevýhod tohoto plánu, tj. nahrazení Starých dluhopisů novými za podmínek Neformální restrukturalizace s tím, že tyto věřitelé navíc nabyly podíly na skupině NWR. Navíc dlouhodobost byla dána samotným plánem Scheme of Arrangement, kdy restrukturalizační schéma tímto plánem nastavená měla zaniknout výhradně za podmínek čl. 4.13 Scheme of Arrangement, tj. že by nedošlo k schválení podmínek pro přijetí tohoto plánu (nastal by tzv. *Senior Unsecured Termination Date*) nebo samotná restrukturalizace (*Restructuring Effective Date*) by nenastala v stanovené lhůtě (*Longstop Date*). Jelikož k uvedenému nedošlo, Scheme of Arrangement je nadále platný a zavazující dokument, jež nastavil vztahy mezi těmito subjekty natrvalo.

38. Nelze však přehlédnout, že právě na základě Scheme of Arrangement **došlo ke změně korporátní struktury skupiny NWR!** Právě plánem stanoveným Scheme of Arrangement byla skupina NWR, zejména pak žalovaný č. 2, zavázána vytvořit novou entitu (žalovaného č. 3) a vložit majetkový podíl (akcie) na Dlužníkovi právě do této společnosti. Scheme of Arrangement totiž zavázalo žalovaného č. 2 zajistit založení žalovaného č. 3 (*NWR Holdings BV*), jakož i zajistit to, že statuty této společnosti (žalovaného č. 3) zamezí žalovaného č. 3 v provádění jakýchkoliv činností, než výkon holdingové činnosti žalovaného č. 3 nad Dlužníkem a společností NWR KARBONIA (viz čl. 4.1.(c)(i) Scheme of Arrangement). Dále Scheme of Arrangement ukládal žalovanému č. 2 zajistit, že žalovaný č. 3 vstoupí do závazku s žalovaným č. 2 (tzv. *NWR Holdings BV Undertaking*), na základě kterého budou prostředky ze Super Senior Facility poskytnuty Dlužníkovi prostřednictvím žalovaného č. 3 po odečtení s tím spojených nákladů. V rámci závazku žalovaný č. 2 měl dále zajistit, že majetková účast (akcie) na NWR KARBONIA a Dlužníkovi bude převedena na žalovaného č. 3, a vůči těmto majetkovým účastem, aktivům a podniku bude zřízeno zajištění ve prospěch věřitelů zastoupených žalovaným č. 1 Citibank.
39. Veškeré **výše uvedené skutečnosti plynoucí již ze Scheme of Arrangement nesou typické znaky koncernu**, tj. omezení vybraných společností ve prospěch jiných subjektů (resp. koncernu jako takového). Scheme of Arrangement nebyl pouhým dokumentem o nahrazení původních závazků (Starých dluhopisů) novými. V rámci nové struktury se skupina NWR zavázala vzdát se podílu 49 % na NWR Plc (tj. nepřímo i všech podřízených společnostech, včetně žalovaného č. 2, nově založeného žalovaného č. 3 a Dlužníka), restrukturalizovat skupinu a založit nové právnické osoby, převést podíly na již držených společnostech a omezit jejich působení za účelem (patrně) vyšší kontroly. Za těchto skutečností nelze než uzavřít, že koncern mezi Dlužníkem a věřiteli zastoupenými žalovaným č. 1 je dán.

VI.

Ad e) k posudku APOGEO

40. Žalovaní mají za to, že žalobce a) v Odvolání rozsáhle rozebírá věcné vady posudku APOGEO, a činí tak údajně prostřednictvím námitek ke konkrétním postupům znalce a jeho závěrům („*prostřednictvím rádky odborné polemiky s jeho závěry*“), přičemž žalovaný a) má mířit zcela mimo způsob a rámec toho, jakým způsobem je důkaz znaleckým posudkem prováděn a hodnocen.
41. Žalobce a) upozorňuje, že smyslem argumentace v Odvolání co do argumentace týkající se posudku APOGEO, jakož i obecně k posudku APOGEO žalobce a) nezpochybňoval metodiku společnosti APOGEO jako takovou. Podstatou této argumentace je to, že **nesprávnost závěrů v posudku APOGEO je tak zřejmá, že tuto pozná i laik**. Žalobce a) přirozeně musí na toto reagovat, protože prvostupňový soud na těchto závěrech Rozsudkem II opět zamítl odpůřčí žalobu žalobce a) a určil pohledávky přihlášené žalovanou č. 1 Citibank do insolvenčního řízení Dlužníka.
42. Povinností soud v civilním řízení je hodnocení, „*zda jsou náležitě odůvodněny a podloženy obsahem nálezu, zda znalec hodnotil všechny skutečnosti, k nimž bylo třeba přihlédnout, a zda odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení*“ (NS 22 Cdo 1810/2009, SR 4/2010 s. 132). (...) *Stejně tak nelze závěry znaleckého posudku bez dalšího přebírat, ale je třeba je hodnotit i v souvislosti s jinými důkazy* (NS Cdon 24/94, Rc 33/1995). *Pochybnosti o správnosti znaleckého posudku nemůže soud nahradit vlastním názorem* (NS 21 Cdo 1182/2016). *Nepodaří-li se je rozptýlit ani po slyšení znalce ani jinými důkazy (například i konfrontací znalců, kteří podali dva zčásti rozporné posudky – NS 25 Cdo 2217/2017), je namístě zadat revizní znalecký posudek.*“ (srov. Občanský soudní řád, 3. vydání, 2021, s. 630 - 635: M. Hromada).

43. Právě výše uvedenému chtěl žalobce a) v rámci prvostupňového řízení dostat. Jak v rámci daného řízení, tak následně v rámci výsledku znalce vznesl žalobce a) důvodné námitky, které posléze shrnul i v Odvolání, které na základě samotné logiky věci zcela diskvalifikovali posudek APOGEO prováděný jako důkaz v tomto řízení. Pokud kupř. znalec dospěje ve znaleckém posudku k absurdnímu závěru, že $1 + 1 = 5$, a svůj znalecký závěr založí na metodě sčítání přirozených čísel, takový závěr není žádným neměnným dogmatem daného řízení, ale jedná se o nesprávný znalecký závěr (neodpovídající pravidlům logického myšlení), a proto musí být odmítnut (v rámci řízení nesmí být brán v úvahu). Stejnou logikou je nutné nahlížet na posudek APOGEO, který:
- nesprávně přirovnává ručení poskytnutého Dlužníkem k trhu bankovních záruk (bez přihlídnutí k tomu, že Dlužník byl v rámci Smluv zbaven subrogačního regresu, nebylo mu poskytnuto žádné zajištění a ručil za nemajetné subjekty),
 - nesprávně v rámci metody kreditního ratingu dle dat agentury Moody's vykalkuloval pravděpodobnost selhání žalovaného č. 2 za plnění ze Smluv, když počítal s jakoukoliv výtěžností na straně Dlužníka (subrogační regres byl vyloučen). Kreditní rating přitom společnost APOGEO stanovovala celé skupině NWR (nikoliv žalovanému č. 2), tudíž prakticky tak Dlužníkovi stanovovala kredit jeho samotného, který byl jedinou osobu ve skupině NWR s reálným majetkem a reálnými hodnotami (jenom díky Dlužníkovi se skupina NWR „vytáhla“ na kreditní rating Caa3). Vše podtrhává to, že rating je stanovovaný po Neformální restrukturalizaci, tj. po rozhodném datu posudku APOGEO, takže společnost APOGEO brala v úvahu skutečnosti, které nastaly po poskytnutí ručení Dlužníka (tj. samotný rating v sobě obsahuje již ručení Dlužníka),
 - nesprávně v rámci metody kalkulovaného kreditního ratingu opět vychází z dat po rozhodném datu, společnost APOGEO nepřezkoumatelně přeceňuje majetek skupiny NWR (resp. zcela nesprávně opět i majetek Dlužníka) o miliardy Kč jenom tak „od stolu“ bez obhlídky nebo bez zahrnutí typových nákladů nutných pro stanovení likvidní hodnoty majetku.
44. Účelem této repliky není opětovně shrnovat důvody nesprávných závěrů, které nejsou společností APOGEO řádně odůvodněny a podloženy, k tomuto žalobce a) podal obsáhlé Odvolání i jeho odvolání. Společnost APOGEO každopádně nehodnotila všechny skutečnosti, k nimž bylo třeba přihlídnout (tyto, jak plyne i z výsledku, ani neměla k dispozici, jako jsou např. Smlouvy) a ani odůvodnění společností APOGEO neodpovídá pravidlům logického myšlení (tj. posudek APOGEO nenaplňuje žádný znak stanovený judikaturou NS, viz sp. zn. 22 Cdo 1810/2009). Když tyto závažné nedostatky žalobce a) adresoval na pracovníky společnosti APOGEO v rámci výsledku znalce dne 14. 9. 2021, skutečné odpovědi na dotazy znalce nikdy nezazněly, zazněly jenom obecné odpovědi o metodách a prvostupňový soud na toto reagoval zcela nesprávně, když reakce pracovníků APOGEO prakticky aproboval zamítáním otázek žalobce a) k posudku APOGEO.
45. **Účelem vyjádření žalobce a) k posudku APOGEO v rámci jednání před prvostupňovým soudem dne 14. 9. 2021 tak nevedlo k tomu, aby se soud vypořádal s argumenty žalobce a) k posudku APOGEO sám, toto žalobce a) nikdy netvrdil a nikdy nepožadoval.** Za situace, kdy v rámci tohoto řízení byl proveden znalecký posudek doc. Brady, jež dospěl k diametrálně odlišným závěrům a kdy posléze byl proveden jako důkaz posudek APOGEO, který je opravdu „mimo realitu“, soud měl přinejmenším **zadat vypracování revizního znaleckého posudku** (srov. komentářová literatura výše) k odstranění rozporů mezi posudkem doc. Brady a posudkem APOGEO, ne-li posudek APOGEO zcela odmítnout jako zcela logicky rozporný a zjevně nepřiléhavý a založit Rozsudek II na provedeném dokazování znaleckým posudkem doc. Brady, kdy pochybnosti o správnosti znaleckého posudku by soud nenahradil vlastním názorem (srov. NS 21 Cdo 1182/2016), ale názorem znalce se skutečnou expertní znalostí v tomto oboru (doc. Brady).
46. Tak jako tak byl postup prvostupňového soudu ve věci posudku APOGEO nesprávný a plný procesních pochybení, jak žalobce a) blíže popisuje v Odvolání a jeho doplnění.

VII.

Závěr

47. S ohledem na výše uvedené žalobce a) nadále navrhuje, aby odvolací soud **změnil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2021, č. j. 32 ICM 3260/2016-1964 tak, jak žalobce a) navrhoval v rámci části XI., svého Odvolání, popř. aby tento rozsudek zrušil a věc vrátil**

Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení, kdy žalobce a) má nadále za to, že (i) časová podmínka pro vyhovění odpůrčí žalobce je bezesporu splněna (viz bod 19 tohoto vyjádření výše), když osobou v koncernu, ve prospěch které bylo ručení Dlužníka poskytnuto, je žalovaný č. 2 a žalovaný č. 3, tj. koncern mezi Dlužníkem a žalovaným č. 2 je prokázán a (ii) nepřiměřenost protiplnění poskytnuté žalovaným č. 2 a žalovaným č. 3 byla rovněž prokázána posudkem doc. Brady, kdy posudek APOGEO je zcela nepřiléhavý, tj. veškeré skutečnosti k určení neúčinnosti Smluv v tomto řízení byly prokázány.

48. Žalobce a) si zdvořile dovoluje připomenout, že má za to, že skutečnosti uvedené v Odvolání a jeho doplnění odůvodňují, aby odvolací soud v souladu s ust. § 221 odst. 2 OSŘ, v případě zrušení uvedeného rozsudku, nařídil soudu prvnímu stupně, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný senát (samosoudce).

Podáno s úctou

Ing. Lee Louda, Ph.D.

insolvenční správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s.

Za JUDr. Dušana Dvořáka,

advokáta v plné moci

Mgr. David Vaníček, Ph.D.,

advokát v substituční plné moci

SUBSTITUČNÍ PLNÁ MOC

JUDr. Dušan Dvořák

advokát zapsaný Českou advokátní komorou pod č. 9714,

DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář

se sídlem Brno, Hlinky 505/118, PSČ 603 00, IČ: 293 15 883

zmocněný svým klientem - Ing. Lee Loudou, Ph.D.,

se sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1,

insolvenčním správcem dlužníka: Správa pohledávek OKD, a.s., IČ: 26863154,

se sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná – Doly,

(dále jen jako „**Zmocnitel**“)

uděluje tímto substituční plnou moc

Mgr. Davida Vaníčka, Ph.D.,

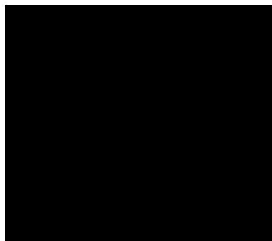
advokátu zapsanému Českou advokátní komorou pod č. 12151,

se sídlem Brno, Hlinky 505/118, PSČ 603 00

(dále jako „**substituční zmocněnec**“)

aby jako substituční zmocněnec klienta činil jménem klienta úkony v soudním řízení vedeném u Vrchního soudu v Olomouci, **sp. zn. 14 VSOL 10/2022, 32 ICm 3260/2016 (C19)**, KSOS 25 INS 10525/2016, zejména **aby podal jakékoliv písemné vyjádření (repliku) ve věci tohoto soudního řízení** a učinil veškeré kroky, nezbytné pro ochranu zájmů klienta Ing. Lee Loudy, Ph.D., v souvislosti s výše uvedeným.

V Brně dne 2. 6. 2022

JUDr. Dušan Dvořák, advokát

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Vrchní soud v Olomouci

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 3979 / 2022 Ev. číslo: 83d61692-9b20-4d21-8138-101ef7d1fa41
Druh podání: Datová zpráva z ISDS ID zprávy: 1046567048
Věc: Replika žalobce a) k vyjádření žalovaných - OKD x Citibank

Odesílatel:

ID schránky: kzd54rx Typ datové schránky: PFO
Osoba: David Vaníček - Mgr. David Vaníček Ph.D., advokát Adresa: Hlinky 505/118, 60300 Brno, CZ

Dodáno do DS dne: 03.06.2022 18:20:59 **Odesláno do DS dne:** 03.06.2022 18:20:59
Č.j. příjemce: 14VSOL 10/2022 Č.j. odesílatele:
Sp.zn. příjemce: 14VSOL 10/2022 Sp.zn. odesílatele:
Lhůta končí: K rukám: Ne
Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky: Podpis je platný
Podepsal: Informační systém datových schránek - produkční prostředí Vystavil: PostSignum Qualified CA 4
Sériové číslo certifikátu: 0158a72e Platnost: 21.02.2022 - 13.03.2023
Antivirový test: Proběhl v systému ISDS Obsah podání: OK
Elektronický podpis: Platný Časové razítko: Platné (připojeno 03.06.2022 18:20:59)
Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 03.06.2022 17:25:07
Datum a čas autom. ověření: 03.06.2022 18:22:20

Počet podaných příloh:2

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		PRIPO_220603_OKD_C19_replika_zalobce_k_vyjadrenim.pdf										
Podpis není připojen (žádný podpis).					A	N	N					
2		SPM_220602_OKD_DD_DV_32ICm_3260_2016.pdf										
Podpis není připojen (žádný podpis).					A	N	N					

Čas ověření příloh: 03.06.2022 18:22:20 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaženo vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude
Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí
Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést
Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.